

# ZGODNJA DANICA.

Katolišk cerkven list.

**Tečaj X.**

**V Ljubljani 10. kimovca 1857.**

**List 37.**

## Svetimu Valentinu

na Limbarski gori v Moravski sari.

Tu na gori, ki je dalje znana,  
In se imenuje Limbarska;  
K' je obilno in pobožno zbrana  
V letu trikrat vernih množica:  
Tukaj gor' nam, o svet' Valentin!  
Upanje unema Tvoj spomin.

Kar si prosil, Bog Ti ni odrekel,  
Čudama s' bolezin moč krotil;  
Mars'kter bolni se je k teb' zatekel.  
In je tukej že pomoč dobil.  
Bod' tud' nam zdravnik, svet' Valentin!  
Var' in reš' nas groznih bolečin.

Več nevernikov si spreobrnil,  
Dosti grešnikov k pokori vnel;  
S tem si večne zlege jim odvernil,  
Jih na duš' ozdravil in otel:  
Zdrav' nam duše tud' svet' Valentin!  
Pros'mo te iz serčnih globočin.

Če bolezn Bog ne odzame,  
Pros', de b' nam voljno terpeti dal;  
De v nas ljubezin tako vname,  
S kakoršno si muke ti prestal.  
Spros' bolniku moč, svet' Valentin!  
De se v križu z Jezusom zedin'.

Tukej že je toljkaj tolažljivo,  
Kjer le tvoj spomin obhajamo;  
O kakó že tam je ljubeznjivo,  
Kjer svetniki vsi prebivajo!  
V nebesih pros' svet' Valentin!  
De nas gor' vzame Božji sin.

## Zamurka Marija Ana Fadalkarim.

(Dalje.)

Prečudno moč in mikavnost ima zares katoliška vera! Ko je bila Mrazilla v Carjigradu, je njena gospodinja, ki je mogla biti goreča turkinja, večkrat poskušala, jo v turško vero spraviti; večkrat je bila peljana v njih vražarske zbirališa, pogosto je imela priložnost te reči viditi, slišati, se učiti njih verstva; vendar se ni nikoli dala speljati, de bi se tih reči prišla, ki so bile njenim duhu nasproti. Njih vera, šege, molitve so se ji merzile, in čutila je vselej tako zaničljivost v svojim sercu do njih, de se ji je zdelo, de bi se jih nikakor ne bila mogla lotiti. Vedila je od te vere, ko je prišla, le toliko, de imajo turki nekake molitve in poste; sama pa ni hotla nikoli po turško ne moliti ne postiti se. Tukaj med katoličani pa nasproti, komej de je kako versko resnico le malo spoznala, se jo je s celim sercam prišla; nikoli se ni naveličala učiti se, čuditi se in premišljevat. Ročno poprašuje, če imajo kristjani poste, in ko sliši, de jih imajo, se jim precej hoče tako

ojstro podvreči, de so jo mogli zderževati; in po cele ure bi bila le molila, nikoli ni sama od sebe jenjala moliti.

Neki večer, veliki četrtek, ko je bila pozno v cerkev peljana k Božjemu grobu, ko so bile že vrata drugim ljudem zaperte; je bila tako ginjena v ti tihi samoti pred podobami Zveličarjevige terpljenja, de je svojo učenico prosila, naj jo vso noč tukaj pusti. Ker se ji je pa reklo, de mora po noči iti počivat, je zdihnila in rekla: „Tudi moja mati je včasih celo noč čula in preplesala“. Pa res de, zakaj bi pa jez v tako svet namen noči ne prečula, ako jo je moja v neznaboštvu slepa mati v ples obračala, si je utegnila misliti. O de bi ne bilo tudi keršanskih mater uni nejevernici v plesu enacih!

Zakaj neki je tako mlado Mrazillo tolikanj mrazilo do turške vere, ki je res lažnjiva vera, vendar Mrazilla — vsa neolikana — tega ni mogla še spoznati; zakaj pa se je katoliške vere s toliko priserčnostjo na prvi trenutek prišla, ki res de je edina prava in resnična, ali Mrazilla tega ni zamogla še vediti in spoznati? Sej je tudi turška gospá z njo lepo delala in jo ljubila, ki jo je hotla turške vere učiti! — To prav lepo v spomin kliče perve učence Kristusove, ki so bili neučeni in priprosti, in so ga na prvi poklic nasledovali; napuhneni farizeji pa so si ušesa masili proti njegovimu glasu. To prav lepo v spomin kliče Jezusove besede: „Zahvalim te, Oče, Gospod nebes in zemlje! de si to skril modrim in razumnim, in si razodel malim. Prav, Oče! tako je bilo tebi všeč“. Mat. 11, 25. 26. \*) „Nebeško kraljestvo je podobno kvasu, kteriga je žena vzela, in vmesila med tri polovnjake moke, de se je vse skvasilo“. Mat. 13, 33. \*\*) Ta kvas je bil v sercu

\*) Častim in zahvalim te, vsigamogočni Oče, de si za sprejemo zveličanskih resnic, ktere so oni, ki se modre in pametne domišljujejo, prevzetno zavergli, nevedne in zveličanskiga nauka željne znotraj obudil in poterdil. — „Skriti“ je namesti: pripustiti, de skrito ostane, in zahvala zadeva le razodenje, ne pa prikritja, ktero je prišlo le zavolj prevzetniga, gnadi nasprotniga duha unih modrih. Sv. Avg. in sv. Greg. iz teh besedi sklepata, de, ako nekteri evangeliju verujejo, nekteri pa ne, je to milosti in pravice Božje; zakaj nje, ki verujejo po pravični sodbi Božji zavolj svojiga napuha in drugih grehov niso tako razsvitljeni, de bi zares verovali, desiravno bi zamogli verovati, in bi zares verovali, ko bi se razsvitljenja hotli poslužiti, ki ga jim Bog dovolj deli. — Zares, Oče to je tvoja volja, de me le mali razumejo, kakor je tvoja volja bila, de sim sam majhen postal, majhen v podobi in natori človekovi. — Zvolitev Božja je duhu svetá popolnoma nasproti. Svet zvoli in ljubi bogate, modre, mogočne; Bog zvoli resne, neučene, slabe, in jih stori v duhu bogate, modre, mogočne. Zakaj? Zato, de se nihče pred njim ne hvali, ampak kdor se hvali, naj se hvali v Gospodu. Gl. 1. Kor. 4. 31. (Razlaga po sv. pismu po Alliolli-tu v Ljubljani 1856.)

\*\*) Kakor malo kvasu veliko moke okusno prekvasi, ker jo nevindama po vsih delih prečine, tako pride Božje kraljestvo, sveta cerkev v svoji čeznatorni moči, s tiho in notranjo delavnostjo polagama v ves človeški rod, in prenavlja in preroduje vse, kar

Mrazillinim že pripravljen, in njen duh se je že ves kvasil. Imela je jasniga, živiga, bistriga duha; še bolj pa goreče serce, ki je čutilo nepremagljivo gnanje za zlahtno ljubezen, pa ni še poznalo Njega, ki je studenec vse ljubezni in v kateriga se mora torej vsa ljubezen povračevati. Viditi je, ko je v sužnosti skorej ni našla reči, ljubezni vredne, de je torej to hrepenjenje še le večji prihajalo. In ko je v gospodu Olivieri-u in pozneje v družini svojih dobrotnicah našla serca, svojimu enake, je takorekoč čutila, de ji naproti veje sapica tistiga noviga življenja, kterimu se je bližala. Zavoljo tega so bili preživi že prvi žarki tiste hvaležnosti, ki jo je v njenim sercu budilo čutilo, kako velika je zadobljena dobroti, dobroti, de je takim ljudem v roke prišla, ki imajo serčno usmiljenje, ki so zares dobri, ali po našim reči: ki po keršansko ljubijo svojiga bližnjiga. Naj ginljivši so bile torej razodevanja hvaležnosti do njeniga blaženiga rešiveca, kteriga ime je z največi priserčnostjo vedno ponavljala. Potem pa, ko se je raztergalo zagrinjalo njene nevednosti in je zamogla gledati v skrivnosti svete vere, se ne da popisati, kaj de se je v njenim znotranjim godilo. Bog, ki nas vse neskončno ljubi, in ki od nas družiga ne išče, kakor de po svoji moči njegovo ljubezen povračamo, — to ji je bila misel, ki jo je tolikanj povzdigovala, de, kdor jo je vidil zamaknjeno v premišljevanje, mu je bilo, kakor de bi ji vidil na čelu zapisano začudenje 3 učencev na Taboru: „Dobro je nam, tukaj biti!“ Dalje se ji je topilo serce od milote, ko je slišala, de kdor Boga prav ljubi, ljubi tudi svojiga bližnjiga, za Boga je človek vstvarjen. Pervenske čednosti mladi cvet te katekumene je bil v resnici viditi sad uterjene kristjane. Ena reč je posebno čudna in nepričakovana pri ti deklici namreč: njena zadovoljnost, ko je slišala, de naša sv. vera zapoveduje, tudi sovražnikom odpustiti, in ljubiti tiste, ki nam hudo delajo. In uboga Mrazilla je celo toliko takih imela! V tem ko se mnogim ta zapoved tolikanj težavna zdi, de skorej mislijo, de je nemogoče, jo spolnovati; se je ti ubogi zamurki zdelo, kakor de bi ji bil kamen od serca vzet, ko so ji to zapoved naznanili; kakor de bi bila do tistihmal mislila, de mora take sovražiti, ki so ji hudo storili, in ta umišljavana dolžnost kakor de bi se ji bila težka zdela. Oh, nesrečno človeško serce! Si pač stvarjeno za ljubezen do bližnjiga; zakaj ga tako rado sovražiš?! Zakaj služiš takim strastim, ki te ločijo od ljubezni, tako ločijo, de več miru nimaš; zakaj ne več počivati v Njem, za kteriga si stvarjen?

(D. sl.)

### Usmiljenka.

Tamna noč že se je prostirala čez mesto Andegav (Angers na Francoskim) ko ste dve usmiljenki (ali usmiljeni sestri) po opravljenim delu keršanske ljubezni v svoj samostan se vernile. Ze ste bile pri durih, kar zaslišite žalostin glas; in ko se ozrete, ugledate majhno dekle, ki je jokaje za njima šlo. „Stari Oče umirajo“, ihté pripoveduje, „pa mati so šli ven, in nobeniga ni pri njih!“ Blagi sestri so ginile globoko milotožne besede, in ena drugo popraševaje pogleduje. „Niso deleč od tukaj in bodo umerli“, dekle ponavlja ter sestri pogleduje, kterih prijazno obličje mu je zaupanje budilo. Sestri ste ves ljubi dan hodile od postelj bolnikov v hiše siromakov, in zdaj ste se trudne na duhu in na telesu na svoj dom vernile. Ali čeravno počitka tolikanj potrebni, vender otrokovi prošnji niste odrekli, ker v njem ste si mislili Zveličarja samiga.

„Greve s teboj“, reče ena, in prime dekle za roko, ktero je še marsikaj poprašala, ali zavoljo presilniga ihtenja njegovih odgovorov razameti ni mogla. Pelja ju deklica po ozkih ulicah, in obstane pri odprtih vratih. Do-

zdevno je bilo tu stanovanje reve in žalosti, ali z obema ste bile sestri že preveč soznanjene, de bi se bile le količkaj čudile. Tiho stopate za deklico po ozkih stopnicah, ter pridete v sobo, v kateri je ležal mož, ki mu je bilo le malo ur še v življenje odločenih. Po kratkim preudarjanji se stareji v samostan verne umirajočimu po duhovno pomoč, una pa se postelji bolnikovi bliža. Začetkama se je zdelo, ko bi od vprične usmiljenke nič ne vedil, ali ko njeno černo obleko in križ ugleda, ki ga je na vratu imela, otemni njegovo obličje silneje nejevolje in studenja, s prevelikim trudam se jame na postelji dvigati, hudovati in rotiti se nad sestro.

Blago usmiljenko žalost ogreva, ali ne čudi se ne, Ze prevelikrat je stala pri smertnih posteljah obupljivih grešnikov. — Nekoliko časa ostane v tihi molitvi, ali ko ji nazadnje bolj rjové ko z besedo vleva se umakniti in ga njegovimu lastniku, hudobi, prepustiti, pade na svoje kolena, in z glasam polnim vzvišene moči, ki je moža za nekoliko časa obnemil, je zaklicala: „Ne grem ne, o človek, dokler ne nebate preklinjati svojiga Boga! Stvar Jezusa Kristusa, križaniga“, reče s sladkim ljubeznjivim glasom, in mu pokaže križ, „ali ga morete gledati, kako na križi visi? kako je njegovo sveto truplo razmesarjeno, njegova duša ranjena od vaših hudobij? — Ali ga morete pogledati, in ga še nadalje zaliti s svojim pregrešnim obupovanjem?“ — Kakor je palica Mojzesova iz terde skale vir odperla, je omečil ogled svete podobe terdovratno serce grešnika, padel je nazaj na blazine, in jel resnobno gledati Križaniga podobo, potem pa je stisnil oči in: „Juda, Juda!“ zdihiil.

„Juda, Juda je zatajil svojiga učenika“, mu odgovori sestra: „vender ko bi se bil skesal, bi bil milost zadobil, kjer je pa obupal, bi zanj bolje bilo, ko bi nikdar rojen ne bil. Bila pa je z mehkejim glasom nadaljevala, kakor bi ljubezen zgolj iz duše njene govorila, „bila je“, ki mu je noge maznila v hiši Farizejevi, bila je, ki mu je sledila stopinjo za stopinjo po poti na Kalvarijo, ki je tri ure v njegovim umiranji pod križam stala, ktero in svojo prečisto Mater in svojiga deviškiga učenca je Križani poslednjič pogledal. Magdalena je svojiga učenika velikrat zatajila, ali veliko ji je bilo odpuseni, ker je veliko ljubila.“

Tedaj tihota po sobi nastopi, in le ihtenje grešnikovo se sliši. Sestra mu položi križec na persi. — „Nosite ga na vratu“, mu reče, „pa tudi v sercu; vzemite tudi podobo Marije. Ona je pribežališe in upanje grešnikov; kličite jo, de naj za vas prosi, in nikar ne mislite, de Jezus prošnje svoje Matere ne sliši, kadar milosti prosi za grešno stvar, za ktero je enkrat bitko smert terpel.“

Duhoven stopi v sobo, in ravno hoče sestra oditi, ko se vrata zopet odpro, in noter ženska pride, ktera nekoliko plaha in sramožljiva obstane, ko častitljivi osebi spozná, ki ste zraven bolnika stali. Bila je mlada še, ali berhkota mladosti je z nje lice bila zvenela. Bila je lepo zrašena, ali le žalostni ostanki lepote so se po njenim obličji in podobli še kazali. Zgolj nedolžna ljubeznjivost ji je nekdaj mogla biti v last, ker še zdaj ni nikakoršne prederznosti kazala, ampak le silno obupljivost, ktera je sprido in pregrešno življenje uboge, zapušene reve razodevala. Bolnik jo vidi, in nar grenkeji vestno očitaje je na njegovim obličji zaznati, ko reče: „Povejta mi, častititi oče in blaga sestra, kaj more upati in kakošno usmiljenje doseči grozovitnež, ki je svojiga otroka v pregreho prodal?“

In vzklik mu besedo zapre. Ženska je dozdej sredi sobe stala, ko pa te besede sliši, k postelji plane, na kolena pade in na glas kliče: „Oče, oče, ne govorite takó, le nikar ne recite, de ste me v greh prodali!“ — Mož kmalo odgovori: „Ne kolni me, otrok, ne kolni me, preden umerjem!“ — Ne, oče, nikdar ne! O ko bi me bili pustili v samostan, (kloster) kakor mojo sestro! Kaj sim vam storila, de ste tako z menoj ravnali?

se nalaš ne odteguje. To velja tudi od vsakiga človeka posebej. Keršanski duh tam, kjer je v resnici, presune duha, duso in telo, in zboljša vse misli, dela in opravila, tako de se tudi v zunanji obnaši vidi. (Sv. pismo V. razl. str. 63.)

„Nevesta Kristusova!“ reče bolnik in se proti usmiljenki oberne, „pregrehe nesrečnega otroka mi serce težé, kakor moje lastne. Zavoljo usmiljenja, ki mi ga velevata upati, rešita jo iz pogubljenja, v katero sim jo edini jaz pahnil.“

In usmiljenka se britko zjoka, ker v duši njeni se je kakor bliskama posvetilo. „Oče, ali svoje hčere več ne poznate?“ — Mož jo resnobno pogleda. Bolezen mu je sicer skalila bistro oko, ali vendar kmali spozna svojiga otroka, in nezaveden se na posteljo zgrudi; le težko so ga iz omedlevice prebudili. Tedaj usmiljeni sestri roko stisne, na svojo mlajši hčer pokaže, ki je še pred njim klečala in obraz v roke zakrivala, in tiho reče: „Bodi ji ti mati, ubogi Izabeli“. Usmiljenka se priklone, prime svojo sestro za roko, in jo iz sobe pelja.

Duhoven duri za njima zapre, de bi bolnika spovedal, in usmiljenka svojo sestro na serce stisne. Uboga deklica ni ne vernila te ljubeznjivosti, in se ni branila, ni ne jokala ne zdihovala, ali solze se ji po licih uderó, in bila je prava podoba sramovanja in plahote. In od enakiga čutila navdana, kakor bi bila nevedna, stati pred takim bitjem, kakor je njena sestra, pade tje pred njo na svoje kolena. „Sestra, ne tako, ne tako!“ ji kliče Neža; „ne stori, kakor bi me bila pozabila, svojo sestro, svojo Nežo!“

In britkost v duši dekličini je naposled vender besedo zadobila; v naročje sestri plane in kliče: „O sestra, grešnica sim!“ — „Grešnica je bila tudi Magdalena, grešniki smo vsi“, ji prigovarja Neža, in njene solze močijo obilo sesterno glavo. „Bali, poklekni ve in molive, kakor v času mladosti. Spoznati hočeve pred Očetam svojim nebeskim, de naji grehi pekó, in odpusnja in ljubezni nama ne bo odrekel“. In pokleknete, in Neža naglas moli. Léta že ni Izabela tega ljubeznjiviga in milotožniga glasa čula; leta že se misel na milost, se upanje odpusnja v njenim sercu ni zbudilo.

Zdaj ju duhoven v sobo pokliče, na glas je molil, in potem bolniku zakrament presv. Rešnjiga telesa podelil, ga v sv. olje djal, ter prosil, de bi mu odpušeno bilo, kar je grešil. — Ubogi grešnik se med vsim tolažbe polnim opravičevanjem veselja joka in na vsako molitev s slabotnim glasom odgovarja.

„Ljuba otroka“, povzame umirajoči besedo, in roko proti njima stegne, „krivico sim nad vama storil pred Bogam in pred njegovimi svetniki; ali mi hočete odpustiti?“ Te besede je bolnik sicer proti obema zgovoril, ali Izabela je čutila, de le zgubljeni nedolžnosti njene duše veljajo. Čez njegovo medlo roko se sklone, in ihté odgovori: „Bog nas blagoslovi, dragi oče!“

„Zahvalim se ti, moja hči, in mirno umerjem“. In se še enkrat proti Neži oberne, rekoč: „Ne pozabi uboge sirote“. — Tedaj zatisne oči in smertne težave ga napadejo. Duhoven, viditi de je njegova poslednja ura se približala, se vzdigne, in moli ginljive molitve za umirajočo dušo. Preden je zmolil, je bolnik sklenil. —

Sestre stojite na grobu očetovim, Neža v redovniški, Izabela v žalni obleki. „Tukaj se hočeve poslovit“, povzame Neža, „ločiti se morave, tode le, de se bove zopet zedinile, — na zemlji v duhu pod križem, v nebesih pa, kakor upam, pred sedežem Zvelicarjevim“. — Ko še govorite, pride duhoven, ki je njunimu Očetu na smertni postelji prigovarjal, in mlo reče: „Ali se smem zanesti, de si terdno sklenila, svojo grešno pot zapustiti, in svoje grehe obžalovati?“ „Iz vsiga serca, iz vse duše se kesam: Bog hotel, de bi mogli vsi priče biti mojiga sramovanja in kesanja, ktere koli sim v svojim življenji pohujšala!“

Tedaj ti verjamem. — Govoril sim z vikši v samostanu „dobriga Pastirja“, in z veseljem te bo sprejela. Zdaj moraš, vsaj za nekoliko časa svet zapustiti in z žalovanjem in molitvijo za odpusnje svojih grehov prositi.

V Andegavu je samostan, kteriga prebivavke se z nar blažjim delam pečajo, kteriga le je človeška duša zmožna:

namreč s pridobivanjem in varstvom zgubljenih grešnic. — Ené so se ohranjenju in podučevanju nedolžnosti posvetile, ktera, se vé, že sama na sebi, naklonjenost in ljubezen v človeškim sercu budi; ali te blagoselne junakinje so svoje življenje, svoje imenitnost, svoje zmožnosti, celo svoje duše v poboljšanje tistih darovale, ktere je sprideni svet sam s studenjem zaverigel, kterim pa je nekda Kristus v podobo skesane Magdalene pri svojih nogah sedeti dovolil. — Samostanka dobriga pastirja se zvečer na svojo terdo posteljo uleže, in zahvala in molitev otete grešnice kakor mila rosa na njeno serce kaplja. Zjutraj vstane, in gre moliti učiti njih, ki nikoli niso molili, sladki nauk ljubezni in upanje v serca vsajati, ki so bile oterpnjene v sužnosti pregrehe, in so obupanju zapadale ko jih je svet preklinjal, svet, ki jih je bil v pogubljenje prekanil. Zavednost, de so že toliko duš iz spon ostudne pregrehe otele, jim je plačilo, ktero jim grudavo pot, po kteri hodijo, prijetno dela in olajšuje, in v smertni uri jih mende pač te hvalčne duše kakor postrežni angeli obdajajo, ter jih pred sodnika spremijo, čigar terpljenje so tolikrat polahkovele v terpljenji ubogih, in čigar nebesa so tolikrat napolnile s tistim veseljem, ki ga imajo angeli nad grešnikom, ki se spokori. — V to blaživo pribežališe in zavetje pred greham in nevarnostjo je duhoven Izabelo pripeljal.

Leta so tekale, in sestri se niste vidili. Ena se je trudila v svojim svetim poklicu: kakor angel miru je obdajala postelje bolnikov, in besede kesanja in ljubezni v oterpnjene serca grešnikov sejala. Ena pa si je stan spokornic v redu dobriga Pastirja zvolila, in vse svoje dni v obžalovanje svojih mladostnih pregréh odločila. Le samo enkrat v življenji ste se še vidile; to je bilo pri smerti neke mlade nedolžne novicije, ktera jima je bila dobro znana. Resnobno se pogledate, potem pa objamete ter glasno jokate, de je sestra sestro s selzami močila. Neža pa se hitro loči in sestri se na zemlji niste več vidile. Ali njuni duši ste bili združeni v molitvi, in v poterpežljivosti, ter ponižnim upanji ste pričakovale dneva, kteri bo obé, nedolžno in pomilošeno, zopet združil pred sedežem Jagnjetovim v raji nebeskim.

(Kath. Chr.)

## Deklica ob jutranjim zóru.

(Po Dr. Brunner-ju.)

Kadar se zjutraj zbudiš — že veš sama, kam moreš kakor kristjana svoje misli nar pred obrniti — ni potreba, de bi ti letó še le jez pravil. Bodi si revna ali bogata, služabna ali gospodinja, vender je zate le ena in ravno tista pot odperta, po kteri zamoreš pri Bogu prijetnost in pri ljudéh pravo čast zadobiti. Ako precej zjutraj v resnici in iz serca vse delo celiga dne, to je, vse kar čez dan boš mislila, govorila in storila, deneš pod mero Božje postave: bodo tudi precej same dobre misli pri tebi noter in ven letale, kakor vesele ptičice pevčice in beli, čisti golobčki. Te misli se bodo celi dan pri tebi mudile, in imela boš nad njimi svoje veselje, svoje nedolžno radovanje; vsi dobri ljudje se bodo nad teboj veselili, in celo hudobni ti ne bodo mogli spoštovanja odreči. Pri Bogu boš ves čas svojiga življenja milost imela, in pri ljudéh pravo čast in spoštovanje. Slušaj, kaj že modri Sirah v stari zavezi govori: „Pametna, tiha žena, dobro izrejena duša ni z nobeno stvarjo zamenjati. Milost čez milost je sveta sramožljiva žena, in vse dragote niso primerjati z dušo, ki se v vsih rečeh zderžuje. Kakor solnce, ki se izhaja na visokim Božjim nebesu, tako je dobra žena lepota hiše. Kakor bliščeča luč na svetim svečniku, tako je lepota njeniga obličja v njenih boljših letih“. (Sirah. 26.)

Vse drugač pa bo s teboj, ako že precej zjutraj začneš svoji nečimernosti služiti, ako si podobe vsiga tega v spomin kličeš, kar so ti lisičjiga, prilizjeniga in sladkiga razni možaki in zijaki pripovedovali, in na uho šeptali.

Potem sicer ne bodo nobeni ljubi ptički in beli golobčki v tvojim srcu noter in ven letali, ampak črni krokarji bodo pri tebi vse posedli, in ti bodo besede polne hvale oznanovale, katere pa se lahko na dvojno stran obračajo, in njih vsaka je strašni meč, ki tvojo dušo rani. So sicer besede hvale, pa prav za prav tebe le grajajo; zakaj hvala črnih krokarjev se poslednjič le v tvojo sramoto obrača. Kdor te hvali, in zraven hudo do tebe misli — ta je le krokar za te, kateri te za kako merhovino šteje; in kjer veliko krokarjev okrog ferfrá in krohotá, je znamenje, da nekaj zasledvajo, kar bi radi požerli, tamkej je sedaj nekaj mrtvimu truplu podobnega, zakaj dobro se vé, kje de so radi krokarji in jastrobi. Kjer se je dušna smert vselila, kjer človek za Božjo postavo več ne mara: gorje, gorje! tam začne meso po živinski šegi gospodovati; in znotranja gnjiloba se v prederznem govorjenju in obnašanju razodeva. Ako že zjutraj okence svoje nečimernosti nalaš odpreš, in ako tvoj spomin še vse, kar se ti je sladkiga in zapeljiviga povedalo, rad ponavlja, in tvoje domišljevanje še marsikaj več zraven prideva: potem te bodo tudi kmalo hude misli oblegle in razne nerodne podobe obdale; — pa vedi in pomni, da ti krokarji ne bodo nobene sreče prinesli; boj in boj se, — še enkrat rečem: boj se krokarjev!!

Nedolžnim pojejo veseli ptički,  
Pri njih so radi beli golobčki;  
Pa razodeva spačen dušni stan,  
Trop črnih krokarjev krog tebe zbran. P. H.

### Ogled po Slovenskim.

**Iz Ljubljane.** Pretečeno saboto je prišel v Ljubljano znani rokodelce Koch, ki je bil pred nekaj meseci iz Hartuma prišel po rokodelce v Evropo, da bi ondi začeto zidanje dalje gñali. Ima seboj samo 2 zidarja, Volbetse-der-ja in Spauring-a. 6. t. m. so se dalje v Terst podali, kjer so se s peterimi duhovni iz Verone sklenili, med katerimi je znani Giovanni Beltrame, ki je bil že dalj časa v Hartumu, ob Višnjevi reki itd. in je bil predlanskim v Evropo prišel po novih pomočnikov, da bodo pod zavetjem gosp. Provikarja in z njim v edinosti ob Beli reki misijonarili. Dans popoldne se na parobrod podajo; Bog jim daj srečin pot in blagern uspeh v njih misijonu!

• V. č. gospod Franc Metelko, učenik slovenšine, se po dolgoletnem trudu v pokoj podaja, in so za svoje zasluge od Nj. apostolskiga veličanstva zlati križ s krono za zasluge dobili.

• Iz letnika goriške gimnazije vidimo, da je bilo ondi k koncu letašnjiga šolskiga leta 222 učencov, zmed tih 220 katoličanov in 2 Izraelca; 120 Slovencev, 68 Furlanov, 21 Lahov, 13 Nemcev. Ob čelu letnika se bere: Gedicht zur glorreichen Geburt Sr. apost. Majestät Franz Joseph I.; 2. das Klima von Görz; 3. statistische Uebersichts-Tabellen der vormal. k. k. philos. Lehranstalt.

**Iz Gorice,** 6. kim. Včeraj smo tu zvedili, da so te dni tudi v bližnjim mestu Vidmu svete vaje za duhovne imeli. Častita očeta jezuita, Sagrini in Cossati sta jih vodila. Bilo je pri njih 140 fajmoštrov (eno leto pridejo fajmoštri, drugo kaplani), in med njimi tudi sam prečastiti nadškof Videmski, ki so s svojo pričujočnostjo vse dni v semenišu lep zgled pobožnosti dajali sebi podložnim dušnim pastirjem. Po svetih vajah sta se rečena dva jezuita v Portogruaro podala, kjer bota tudi za duhovne Konkordijske škofije omenjene svete vaje imela. — V Gorici je namenjen za to sv. opravilo, ki se bo 14. t. m. pričelo, čast. gospod Franc Fantoni iz Vidma, nekdanji profesor v ondotnim semenišu, sedanjí bibliotekar nadškofijski. Kteri ga bližej poznajo, pravijo, da je mož za to.

### Razgled po kersanskim svetu.

V šole usmiljenih sester v Zagrebu je pretečeno

leto hodilo 331 učencov, in 478 učenk, tedaj skupaj 809 otrok, kakor „kat. l.“ piše. — V Kempton-u so 25. u. m. bili napravili šolski spomin ali shod vsih nekdanjih šolskih učencov na poprejšnji ondotni gimnazii, k katerimu so se bili zbrali gosti iz vsih krajev in stanov; samih duhovnov je bilo čez 200. Imeli so najpred Božjo službo s presteljivo pridigo, potem pa gostje, pri katerih je bilo veselje nekdanjih prijateljev, tovaršev, verstnikov itd., da nikoli tacija ne. — V Pragi v benediktinskem samostanu napravljajo četrto gimnazijo, ki se ima spervi z dvema oddelkama začeti, tako da bi v 6 letih vsih 8 bilo. — V. čast. kanonik dr. Pešina bo k svoji nastopni 50letnici Pragi na stolp uro s 3 skozvidnimi ciferniki daroval, na katero se bo tudi po noči razločilo; piše „Illas“. To ti je lepa znašljivost zmed njih, ki tako radi od ljubezni govoré!! — V Stokholmu je postavodavni odbor, iz vsih 4 stanov sestavljen, zaverget z večino 5 glasov od vlade ponudeni nasvet, da naj se odpravi postava, po kateri se iz dežele prežene, kdor bi iz luteranstva k drugi kersanski veri prestopil. — V Carjigradu s meseca mal. serpana francoske usmiljene sestre s svojo šolo vred pred sultana bile dopuščene, ko so bile tudi vsim musulmanskim o možitvi neke sultanove hčere velike veselice napravljene. Zgodilo se je to iz ozira do francoske vlade. Častna straža je prišla po nje in tako so šle se velikoserčnemu francoskemu zavezniku se poklonit. Zares ne vem, sklène neka sestra svoj list, kdo je bolj stermel nad tem zastljanjem, ali sultan, ali uboge deklet Kristusove? Vernivše se v svojo samostansko samoto, smo dosti časa potrebovale, se osopsti; potlej smo z napol večí gorečnostjo molile za spreobrnjenje tih ubogih turkov, kateri se kersanstvu čezdalje bolj prijazni skazujejo. — (Kaj pa naša molitev — bratovšina za turke, — ali bo kaj? Vr.) — Iz Brazilije je v začetku uniga mesca v Insbruk prišel kapucinar in misijonar, O. Vendelin Gaim, da bi pridobil tovarše za svoj misijon, ki je na severu od reke Janeiro. Mogel je med drugim kakor edini nemški spovednik v okrog nad 100 raztresene obilne Nemce oskerbovati. Kerstil je med družimi več starčkov, je cerkev zidal in pri majhnih pomočkih veliko storil. Pri Indijanih, med katerimi je prebival, je našel čisto življenje in pripravnost za kersanski nauk. Gostoljubnost se tudi ne pogreša; beli in črni misijonarju radi darujejo od tega, kar imajo. Sužnost je čisto prepovedana. O Božici meni O. Gaim že spet med svojo čedo biti. (Salzb. Bl.)

### Slovstvo.

1. Der gute Christ und seine Pflichten, ein Unterrichtsbuch in Erklärungen, Beispielen und Aussprüchen, v. P. Wilh. Hausen S. J. und langjähr. Miss. in 4 Bd., Freiburg und Breisgau 1855 u. 1856. To so bukve, ki se dajo po naši misli z malim trudam, pa z velikim pridam „von A bis Z“ za cerkvene ogovore porabiti. Na kaj primernisiga nismo kmal zadeli. Cena 2 gold. 56 kr.

2. Die Heiligung des Priesters, aus dem Ital. von einem Priester des Bist. Breslau, 1856 — je prav posebniga priporočevanja vredno. Probatum est. Cena 48 kr.

3. Meditationes de praecipuis fidei nostrae mysteriis, vitae ac passionis D. N. Jesu Christi et B. V. Mariae, Sanctorumque, et Evangeliorum toto anno occurrentium cum orationis mentalis circa eadem praxi. Noerdlingae 1857. Authore Ludovico de Ponte v 6 zvezkih (4 so že na svitlim) zvezek po 54 kr. Te bukve je priporočil duhovni vaje v. č. O. Stöger, torej nimamo kaj več pristavljati.

### Mili darovi.

Za afrikanski misijon:

V. č. g. St. in  $\frac{1}{2}$  s. 5 gold. — F. L. 1 gold.